

[Søren P. Larsen.]

i Dag netop har vist, at Venstre og det konservative Folkeparti staar fast overfor Regeringsforslaget.

Den højtærede Undervisningsminister talte jo ikke alene om Flertallet i dette høje Ting, men ogsaa om, hvordan Flertallet i det andet høje Ting, i Landstinget, vilde stille sig overfor Forslaget. Jeg tror, det kunde være paa sin Plads at sige: Skulde vi nu ikke nøjes med at tale om Flertallet i dette høje Ting? Af den Ordførertale, som det radikale Venstres Ordfører holdt, fremgaar det klart, at Regeringsforslaget skal bruges som et Forhandlingsgrundlag, men der er efter min Mening ikke store Muligheder for at gennemføre det, der er Rygraden i Forslaget. De Ændringer, som der blev peget paa fra radikal Side, og som det ærede Medlem Hr. Holger Kristiansen tog op med Hensyn paa Bevarelsen af et Statsseminarium i Nørrejylland, viser, at det ikke er værd at tale om, hvordan Flertallet i det andet høje Ting vil stille sig. Det, som har Interesse her, og det, som vil give den højtærede Undervisningsminister nogen Spekulation, det bliver ganske givet, hvordan Flertallet i dette høje Ting vil stille sig til det Forslag, som Ministeren her har fremsat.

Nu hørte jeg nok, at de pædagogiske Grunde for en Centralisering af vor Seminarieundervisning bliver ført stærkt i Forgrunden. Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen pegede stærkt paa den faglige Undervisning, som skal gives i de nye Seminarier efter den Seminarierreform, vi vedtog i Fjor, og paa, at den stiller meget store Krav til de enkelte Faglærere. Det er jeg fuldkommen enig med ham i, men jeg tror dog, det ærede Medlem kommer lidt langt ud, naar han vilde betegne den typiske Seminarielærer for Øjeblikket, som han gjorde det her. Det er dog nogle Aar siden, jeg forlod Seminariet, men jeg maa sige, at de Tanker, som det ærede Medlem fører frem her i Dag, det er jo slet ikke nye Tanker, det er ikke nye Principper, det er ikke nye Undervisningsmetoder; det er Undervisningsmetoder og Undervisningsprincipper, som de dygtige Seminarielærere Landet over alt for længst har taget i Brug under — det indrømmer jeg — undertiden ret vanskelige Forhold. Men der har ligget en Idealitet og en Arbejdsvillie hos vore Seminarielærere til at give det bedst mulige, som gør, at den Beskrivelse, det ærede Medlem gav af den typiske Seminarielærer, den kan jeg ikke

anerkende som rigtig; det er muligt, det har passet i en Tid, der ligger længere tilbage, men det har ikke passet i den Tid, jeg har gaaet paa Seminarium.

Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det Ideal, som det ærede Medlem her opstiller med Hensyn til den faglige Undervisning, kan ikke blive for højt, og den Undervisning, som vi skal søge at faa frem paa vore Seminarier, den Uddannelse af Fremtidens Lærerstand, vi skal tilstræbe, den kan ikke blive for god. Men det ærede Medlem maa ikke derfor være urimelig og unødvendig haard overfor de Seminarielærere, der for Øjeblikket under vanskelige Forhold udretter et godt og solidt og grundlæggende Arbejde, som gør, at Danmarks Lærerstand slet ikke er saa ringestillet, som man skulde tro efter det ærede Medlems Fremstilling.

Men jeg vender tilbage til dette, at det, som man har ført ind i Forhandlingen — og som jeg saa udmærket godt forstaar, at man har ført ind i Forhandlingen, fordi man trængte til at have noget mere at tale om, naar man skulde drøfte en Seminarierform —, det var de pædagogiske Fordele, som Centraliseringen skulde byde paa. Jeg sagde i Gaar, at jeg kunde ikke efter det, der var fremført dels gennem Forslaget, dels gennem den højtærede Ministers Forelæggelsestale, se, at de Fordele i pædagogisk Henseende, som dette Forslag byder paa, saa nogenlunde kunde opveje de Ulemper, som Forslaget vil medføre, og jeg maa sige, at den fortsatte Forhandling har ikke overbevist mig i den Retning. Centraliseringen af vort Statsseminarievæsen kan jeg heller ikke se byder paa Fordele, som kan opveje de Ubehageligheder, der følger af, at man skal til en fuldkommen Omlægning, hvorved store Dele af Landet mister enhver direkte Tilknytning til et Statsseminarium. Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen var ikke fri for at sige, at egentlig skulde vi være den højtærede Minister taknemmelige, fordi han havde forelagt et Forslag og derigennem givet Rigsdagen Adgang til at tale med ved Løsningen af dette Problem. Jeg tror dog, det er overdreven Høflighed fra det radikale Partis Side at fremstille Sagen paa den Maade. Vi kan lige saa godt se Sandheden i Øjnene og erkende, at det, der har ført den højtærede Undervisningsminister frem med hans Forslag, det er kort og godt den Omstændighed, at den højtærede Minister vedrørende det økonomiske ved Gennemførelsen af Seminarierformen er kørt uhjælpelig fast.

Derfor tror jeg ikke, det er Hensynsfuldhed alene, der har drevet Ministeren